

van vlokken. Voor de gezochte plek stond hij stil en een zachte duw aan de spijlen deed ze wijken. Een zware geur van malsch groen en natte aarde beving hem en opende voor hem een nieuwe wereld. Het lispelen van de blaren gaf diepte aan de stilte en hij liep voort in een opgetogenheid van hart en handen. Het was alles eender als overdag en toch volkomen anders. Hij herkende de perken, de gazons, de ommelijn der struiken en, over het gras verstrooid, de tengere boomen, maar er omheen ademde een betoovering — was het een geur, een nevel? — die een nieuw aangezicht aan deze dingen gaf. Nooit was hij zoo dicht geweest aan het hart van de natuur, al bleef het besef hem bij, dat dit alles aangelegd was, want over den vijver lagen glimpen licht als scherven, hier rees grijs een beeld en verder daalden strenge trappen naar het water af.

Nu stond hij op een plek aan de overwoekerde kreek, waar hij als knaap met anderen placht te komen. Op een bank zat een vrouw in lichte kleeren en hoe vreemd dit ook was, het verwonderde hem niet, want hij begreep, dat zij het was, die zoo even had gekermd. Zij zat te droomen, de ranke beenen voor zich uitgestrekt, de armen berustend in den nek gevouwen. Het hoofd leunde achterwaarts en hoogblond haar omwemelde het forsche, fijnbelijnde profiel. De oogen stonden open naar een punt, dat Edmond niet gewaar werd.

Hij stond geboeid en dorst niet nader komen, toen hij in het duister een eenhoorn onderscheidde, als een mensch recht op, want de broze voorpooten rustten op de leuning, waar de vrouw aan lag. De snuit deinde even rusteloos als de flosse witte staart en het dier, onraad vermoedend, wendde de safieren oogen naar waar hij stond, schudde drie keer den spitsen kop, waarbij de uit doffe ribbels saamgewrongen hoorn drie keer op en neer ging en liet de glanzige huid als natte schubben rillen. Het rugstuk heuvelde in twee kammen op en door den smallen romp sidderde een schuw reiken, dat de vrouw met streelen nauwelijks te betoomen wist.

Terwijl hij toekeek begon een ruischen in het struikgewas, waaruit een pauw langzaam te voorschijn trad. Laatdunkend hief de vogel hoog de pooten, de krop van trots gezwollen. De kraaloogen zagen de vrouw minachtend aan en een ruchtig geritsel voer door den langen staart, die sleepte over den grond. Het ritselen werd een ruischen, dat alle veeren in beweging bracht en, drie keer schreeuwend, een korten dorren kreet, vouwde de pauw de pennen uit en overeind en draaide om en om zich zelve heen.

Toen trad Edmond nader en zette zich op de bank naast de vrouw, die scheen te ontwaken, al wist hij, dat ze niet geslapen had. De eenhoorn had de pooten van de leuning gelicht en dwaalde er omheen op zachte hoeven. Edmond strekte een hand uit en het dier legde er de natte weeke